

Concert extraordinar de Anul Nou

2026

9 & 10 | ORA
IANUARIE | 19:00

DIRIJOR
THEO WOLTERS

ORCHESTRA SIMFONICĂ A FILARMONICII „OLTENIA”

SILVIA MICU
SOPRANĂ

Filarmonica "Oltenia" Craiova

2026

Calea Unirii, nr. 16
Craiova, Dolj, România
Tel: 0251 414.598
secretaria@filarmonica-oltenia.ro

Filarmonica "Oltenia"
este o instituție publică
de cultură subordonată
de Primăria Craiova
și Consiliul Local Municipal

Prețuri bilete:
100 lei / 120 lei

Relații la telefon: 0251.414.598

Parteneri media

SPONSOR

SCAN ME

www.filarmonicaoltenia.ro

[@filarmonicaolteniacraiova](https://www.facebook.com/filarmonicaolteniacraiova) 1947

[filarmonicaolteniacraiova](https://www.facebook.com/filarmonicaolteniacraiova)

[olteniaphilharmonic](https://www.facebook.com/olteniaphilharmonic)

GRAFICA: DANIEL ENE

Concert extraordinar de Anul Nou

2026

9 & 10 | ORA
IANUARIE | 19:00

Otto Nicolai:

Antonín Dvořák:

Giacomo Puccini:

Jacques Offenbach:

Uvertura operei „Nevestele vesele din Windsor”

„Cântec pentru Lună” din opera „Rusalka” pentru soprană și orchestră
Dansuri slave, op. 72, nr. 2 și 7

Valsul Musettei din opera „Boema” pentru soprană și orchestră
Uvertura „Orfeu în Infern”

~~~~~ *Pauză* ~~~~~

Johann Strauss II:

Emmerich Kálmán:

Johann Strauss II:

Uvertura operetei „Voievodul țiganilor”

Aria Silviei din opereta „Prințesa ceardașului” pentru soprană și orchestră
Polca orașului și a țării, op. 322

„Tren de plăcere” polca rapidă, op. 281

Aria „Sunete de acasă” din opereta „Liliacul” pentru soprană și orchestră
Valsul imperial, op. 437

„Tunete și fulgere”, polca rapidă, op. 324

THEO WOLTERS
DIRIJOR

SILVIA MICU
SOPRANĂ

ORCHESTRA SIMFONICĂ A
FILARMONICII „OLTENIA”

THEO WOLTERS

Theo Wolters s-a născut la Melick (un oraș din sudul Olandei), în anul 1955, fiind mezinul unei numeroase familii de muzicieni. La o vârstă foarte fragedă a început să studieze trompeta în cadrul intim al fanfarei pe care tatăl său o coordona. Talentul său a fost remarcat încă de pe atunci, iar Theo a urmat studiul muzicii la Conservatorul din Maastricht, la clasa renumitului trompetist Wim Groot, fost prim-trompetist al Royal Concertgebouw Orchestra. Înainte de a-și termina studiile la Conservatorul din Maastricht, Theo Wolters fusese deja angajat ca prim-trompetist la Overrijssels Philharmonisch din Enschede (Olanda) și la Filarmonica din Essen (Germania), în perioada 1975 - 1979.

În anul 1979 a devenit membru al prestigioasei Royal Concertgebouw Orchestra. În cadrul acestei reputeate orchestre a lucrat și a participat la sesiuni de înregistrări audio-video alături de cei mai mari dirijori ai momentului: Leonard Bernstein, Bernard Haitink, Carlos Kleiber, Riccardo Chailly, Nikolaus Harnoncourt și Mariss Jansons.

În paralel cu activitatea instrumentală și orchestrală, Theo Wolters a studiat dirijatul sub îndrumarea lui Pieter Stalmeier și Roberto Benzi. Ca dirijor invitat a susținut concerte alături de Orchestra Simfonică Slovacă de Stat, Sinfonietta Slovaca, Orchestra Simfonică din Tbilisi (Georgia), Filarmonica „George Enescu” și Orchestra Națională Radio din București, Filarmonica „Transilvania” din Cluj-Napoca, Filarmonicile de Stat din Sibiu și Târgu Mureș, Filarmonica “Banatul” din Timișoara și recent (în septembrie 2013) - Filarmonica “Oltenia” din Craiova, Bucheon Philharmonic Orchestra Seoul, Korean

Symphony Orchestra și Wonju Philharmonic Orchestra (Coreea de Sud), Neue Philharmonie Westfalen și Nürnberger Symphoniker (Germania), Orchestra Română de Tineret, Limburg Symphony Orchestra, Netherlands Promenade Orchestra, Residentie Orchestra / Filarmonica din Haga, Concertgebouw Chamber Orchestra și Royal Concertgebouw Orchestra (Olanda).

Între anii 2004 - 2012 a fost asistentul lui Mariss Jansons la celebra orchestră din Amsterdam. Când Mariss Jansons nu a putut dirija Orchestra Concertgebouw în concertele din 20 și 21 iunie 2008 din cauza unor probleme de sănătate, Theo Wolters a fost cel care l-a înlocuit la pupitrul dirijoral, obținând un mare succes cu Simfonia Turangalila de Olivier Messiaen.

SILVIA MICU

Silvia Micu este născută la Brașov. Își începe studiul muzicii cântând la pian încă de la o vârstă fragedă. La 19 ani începe cursurile la Universitatea Națională de Muzică din București unde, cinci ani mai târziu, obține un Master în Operă și Lied. Câștigătoare a mai

multor premii, precum premiul „Peter Maag” pentru cea mai bună interpretare a unei arii Mozart și Premiul Filarmonicii din Verona la Concursul „Maria Callas”, Premiul I la Concursul „Hariclea Darclee”, Premiul I la Concursul „Mihail Jora”, Marele Premiu la

Concursul „Ionel Perlea”, Premiul I la Concursul Național de Lied.

Continuă să-și antreneze vocea sub îndrumarea atentă a renumitei soprane Mariana Nicolesco și debutul pe o scenă de operă vine imediat după absolvire, cu rolul Musetta, în „La Bohème” de G. Puccini, la Opera Națională București.

La scurt timp, debutează internațional pe scena Operei din Wiesbaden cu rolul Adinei din „Elixirul dragostei” de G. Donizetti, rol cântat, pentru prima oară, în Festivalul Internațional „Hariclea Darclee”, câteva luni mai devreme. Urmează rolurile Mimi din „La Bohème” de G. Puccini și Contesa din „Nunta lui Figaro” de W. A. Mozart, pe scena Operei din Pforzheim. Este rezidentă mai apoi la Chemnitz și debutează cu rolul Susannei din aceeași „Nunta lui Figaro” de W. A. Mozart, Oscar în „Un ballo in maschera” de G. Verdi,

Almirena în „Rinaldo” de G. F. Handel, Norina în „Don Pasquale” de G. Donizetti și Blumenmädchen în „Parsifal” de R. Wagner. În 2018, începe colaborarea cu Opera Națională Daneză, unde debutează în Yvette din „Pasagera” de Weinberg, Frasquita din „Carmen” de G. Bizet, iar anul 2020 o găsește în rolul Blonde din „Răpirea din Serai” de W. A. Mozart. Colaborează cu Filarmonica „Transilvania” Cluj-Napoca, Filarmonica Sibiu, Filarmonica „George Enescu” București, Filarmonica Oradea, Filarmonica Haydn di Bolzano, Orchestra Simfonică București, Orchestra Metropolitană București.

Repertoriul simfonic al sopranei Silvia Micu include „Requiem-ul” de W. A. Mozart, Simfonia nr. 4 de G. Mahler, „Requiem-ul” de G. Fauré, „Stabat Mater” de G. B. Pergolesi, „Stabat Mater” de G. Rossini.

OTTO NICOLAI (1810 - 1849)

Fugind de educația tiranică a tatălui său, Otto Nicolai a lucrat la Berlin cu Zelter, apoi, în 1833, a devenit organist la Ambasada Prusiei din Roma, ceea ce i-a oferit prilejul să se familiarizeze cu muzica italiană veche. După o scurtă ședere la Viena, a participat la

reprezentarea în Italia a mai multor opere pe care le scrisese. După întoarcerea la Viena, în 1841, a devenit prim-dirijor al Operei Imperiale (post pe care avea să-l ocupe până în 1847) și a pus bazele Concertelor filarmonice.

Nereușind să monteze opera pe care

o compusese după comedia lui Shakespeare, *Nevestele vesele din Windsor*, a demisionat de la Opera Imperială. Premiera acestei lucrări umoristice și pline de veselie, care singură avea să-i salveze numele de uitare, a avut loc la Berlin (unde urma să fie numit capelmaistru la Operă), la 9 martie 1849, cu doar două luni înaintea morții sale. În pofida strivitoare concurențe cu *Falstaff*, această lucrare s-a menținut până în zilele noastre în repertoriile teatrelor germane. Este vorba despre una dintre cele mai valoroase opere bufe pe care a dat-o Germania în sec. al XIX-lea.

Nicolai a mai scris muzică religioasă, coruri, lieduri și câteva pagini instrumentale, din care se disting valoric două simfonii.

ANTONÍN DVOŘÁK (1841 - 1904)

A. Dvořák a compus opera *Rusalka* valorificând libretul poetului ceh Jaroslav Kvapil, inspirat, la rândul său, din basmele autorilor Karel Jaromír Erben și Božena Němcová; în mitologia slavă, “*rusalka*”

reprezenta arhetipul unui spirit acvatic, înfățișarea ei fiind asemănătoare cu cea a unei sirene (care viețuia în lacuri sau râuri).

Jaroslav Kvapil dezvoltase acest subiect înainte de a se fi întâlnit propriu-zis cu Dvořák: textul libretului conține câteva detalii ce se regăsesc, de altfel, în cuprinsul basmelor *Mica sirenă*, de Hans Christian Andersen și *Undine*, Friedrich de la Motte Fouqué. În momentul finalizării libretului (anul 1899), Kvapil a devenit interesat de transpunerea lui în limbaj muzical, însă cum prietenii lui compozitori deja se implicaseră în realizarea altor proiecte, Dvořák a fost singurul dispus să scrie muzică pe acest subiect (mai ales, atras fiind în mod special de creația literară a lui Erben).

Prin urmare, compozitorul a parcurs imediat textul libretului și a scris opera *Rusalka* foarte rapid, primele schițe fiind datate 22 aprilie 1900, pentru ca în finalul lunii noiembrie - lucrarea să fie deja încheiată. Premiera operei a avut loc la Praga (31 martie 1901), cu Růžena Maturová în rolul titular, această zi memorabilă inaugurând epoca de enorm succes de care se va bucura apoi lucrarea în întreaga lume.

Pe vremea când verismul în operă cunoscuse apogeul, Dvořák a ales să redescopere tărâmul inefabil al basmelor, revelând într-o lumină nouă fascinante personaje mitologice și vechi tradiții populare. Desigur că A. Dvořák a preluat influențe estetice de la Smetana și Wagner, compozitori recunoscuți pentru pasiunea lor față de legende și eroi mitologici (Smetana a fost unul dintre primii compozitori care au inclus în creațiile lor motive folclorice naționale). Urmând aceeași tradiție, Dvořák a încorporat, la rândul său, vechi dansuri populare cehe.

Datorită măiestriei împletiri a temelor folclorice, încărcate de un profund lirism, precum și flexibilității structurii ei melodice, opera *Rusalka* simbolizează expresia absolută a spiritului naționalist în creația lui Dvořák.

Cele două volume de *Dansuri slave*, op. 46 și op. 72 au fost scrise în anul 1878 și, respectiv, 1886, la solicitarea editorului berlinez al compozitorului, Simrock. Acesta din urmă tocmai publicase *Dansurile ungare* de Brahms, obținând un profit financiar însemnat - ca urmare a popularității de care se bucurau aceste splendide lucrări.

Dvořák nu a zăbovit deloc să onoreze "provocarea" editorului său, astfel că, impulsionat de un incredibil avânt creator, a finalizat op. 46 în mai puțin de două luni. Partiturile tipărite bucurându-se de un mare succes, Simrock a insistat și pentru realizarea unui alt set de *Dansuri slave*. Însă, de această dată compozitorul a fost mai reținut, pretextând că i-ar fi imposibil să mai ofere spre publicare lucrări la fel de valoroase ca și cele cuprinse în op. 46. Cu toate acestea, nu a renunțat și, odată schițate primele contururi melodice ale noilor lucrări, a finalizat op. 72 chiar mai repede decât pe cel anterior, nu doar menținând nivelul calitativ al primei serii de dansuri slave, ci, oarecum surprinzător, depășindu-l cu mult de această dată în numeroase privințe.

Deosebit de melodioase și originale (vădind poate cea mai inspirată abordare a motivelor folclorice cehe, realizată vreodată de compozitor), *Dansurile slave* s-au impus încă de la vremea scrierii lor în repertoriul creației pentru două pian. Mai apoi, lucrările au fost prezentate în diferite versiuni orchestrale, care au contribuit la amplificarea succesului lor în rândul auditorilor.

GIACOMO PUCCINI (1858 - 1924)

În cazul celebrei opere *La Bohème*, compozitorul și cei doi libretiști ai săi, Giuseppe Giacosa și Luigi Illica au optat pentru tema romanului *Scènes de la vie de Bohème*, scris în 1854 de Henry Murger. Însă pentru finalizarea creației pucciniene a fost nevoie de trei ani de căutări, reveniri, revizui de conținut. După premiera din februarie 1896 a Boemei (dirijor fiind Arturo Toscanini, în vârstă de 28 de ani pe atunci), succesul acesteia poate fi apreciat cel mult ca moderat. În acest sens, un critic muzical din Torino nega orice virtute componistică a operei, considerând-o „nulă și de-a dreptul infantilă”. Patru ani mai târziu, când Boema a fost prima dată montată la Metropolitan Opera din New York, reacțiile presei nu difereau prea mult, editoriaștul respectatei publicații *New York Tribune*

condamnând opera în termenii: „frivolă în ceea ce privește subiectul și irelevantă ca scriitură muzicală... de-a dreptul proastă și inconsecventă”. Dar editorul Giulio Ricordi a recunoscut imediat valoarea lucrării, iar trei ani mai târziu după premiera Boemei - îi scria lui Puccini: „Dacă nu vei cuceri cu această operă succesul până la urmă, îmi voi schimba profesia și voi vinde mezeluri”.

Povestea înfiripată între personajele operei este simplă, reflectând viața boemă specifică artiștilor romantici și idealiști, totodată: Marcello, Rodolfo, Colline și

Schaunard - respectiv un pictor, un poet, un filosof și un muzician - locuiesc împreună într-o mansardă. Mimi, o cusătoreasă ce locuia lângă ei, se îndrăgostește de Rodolfo, iar Marcello nutrește aceleași sentimente de afecțiune pentru Musetta. Sărăcia cumplită ce împovărează existența acestor nefericite personaje le va destrăma destinele, tensiunea dramatică culminând cu moartea lui Mimi și cu emoționantele momente în care Rodolfo repetă sfâșiat de durere, ca un leitmotiv al suferinței supreme, numele iubitei pentru totdeauna pierdute.

JACQUES OFFENBACH (1819 - 1880)

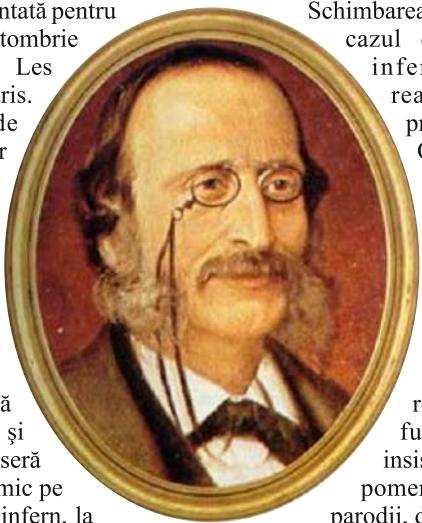
„Orfeu în infern” (în original "Orphée aux enfers") este numele unei opere bufe în două acte și patru tablouri a compozitorului Jacques Offenbach, reprezentată pentru prima oară la data de 21 octombrie 1858 pe scena teatrului Les Bouffes-Parisiens din Paris. Libretul este semnat de celebrul tandem Hector Crémieux / Ludovic Halévy. Ideea inițială i se datorează probabil lui Halévy, dar libretul ulterior, care a stat la baza reprezentației, e scris aproape în întregime de Crémieux.

Se pare că libretiștii Ludovic Halévy și Hector Crémieux concepuseră încă din 1856 un libretto comic pe tema salvării Euridicei din infern, la îndemnul lui Offenbach care dorea în fine să prospere cu teatrul de varietăți Les Bouffes-Parisiens, pe care-l conducea din 1855. Ulterior Offenbach a fost acuzat de a fi plagiat o farsă de carnaval cu aceeași temă, scrisă de poetul Karl Cramer din Köln. De fapt existau mai multe parodii muzicale ale unor subiecte similare la vremea aceea; cunoscute sunt parodii ale operei baroce pe teme mitologice mai ales în spațiul cultural italian și vinez. Reprezentarea operei a

fost amânată datorită condiției pe care Offenbach o acceptase la închirierea teatrului de a reprezenta doar piese într-un act.

Schimbarea locului acțiunii fiind în cazul coborârii lui "Orfeu în infern" absolut necesară, realizarea proiectului s-a prelungit până în 1858, când Offenbach a obținut oficial permisiunea de a reprezenta și opere în două acte.

În perioada în care a fost scris libretul operei, Ludovic Halévy a fost numit secretar general ministerial în Algeria și s-a retras din proiect. Datorită funcției sale politice, el insistă ulterior să nu mai fie pomenit drept autor al unei parodii, dar Offenbach nu-i respectă dorința, onorând prin menționarea numelui lui Halévy atât schițarea acțiunii în linii mari cât și numeroasele intervenții ale acestuia în timpul procesului de finisare a textului. Offenbach a fost oarecum descurajat de retragerea lui Halévy, deoarece Crémieux lucra după părerea sa exasperant de încet. Unele costume au fost concepute de celebrul desenator Gustave Doré (1832-1883).

JOHANN STRAUSS II (1825 - 1899)

Fiu al celebrului compozitor cu același nume, Johann Strauss-fiul a continuat tradiția valsului vienez moștenită de la tatăl său și de la contemporanul acestuia, Joseph Lanner.

Înzestrat cu o inepuizabilă inspirație, de-a lungul vieții sale a compus numeroase valsuri de o rară frumusețe melodică, cu o

structură mult mai încheată, ideile muzicale fiind supuse unor dezvoltări ample, iar înveșmântarea lor armonică și orchestrală fiind mai nuanțată expresiv. Multe dintre ele au devenit populare pretutindeni în lume, precum "Dunărea albastră", "Povești din pădurea vieneză", "Viață de artist", "Vin, femei și cântec", "Sânge vienez".

A mai compus marșuri, polci, mazurci, cadriluri și alte dansuri; de asemenea, a scris un balet și un număr destul de mare de opere, dintre care Liliacul și Voievodul țiganilor au rămas exemple clasice în literatura genului.

Dintre cele 15 opere ale sale, cele mai cunoscute sunt "Liliacul", "O noapte la Veneția", "Voievodul țiganilor" și "Sânge vienez". Cu toate acestea, cele mai îndrăgite lucrări ale lui rămân valsurile vieneze (nu mai puțin de 70). De altfel, compozițiile lui Strauss-fiul sunt considerate chintesența muzicii vieneze, influențând covârșitor evoluția domeniului creației muzicale, de la G. Mahler la M. Ravel.

EMMERICH KÁLMÁN (1882 - 1953)

Asemenea compatriotului său, Franz Lehár - Kálmán a fost unul dintre arhitecții a ceea ce avea să fie denumită perioada de argint a operetei vieneze din primul sfert al secolului trecut. Kálmán a adus un suflu proaspăt în muzică, a acordat mereu o mare importanță libretelor și și-a instrumentat mereu personal lucrările.

Principala lui contribuție în acest gen muzical constă în ușurința aparentă a îmbinării dintre caracterul sentimental al operetei vieneze și ritmurile energice, pline de culoare ale Ungariei natale. Pe urmele lui Fr. Lehár și L. Fall, a marcat un gen aparte, substratul național maghiar al ritmurilor imprimând delicatelor melodii vieneze o coloratură exotică cu totul aparte. După cum afirma Richard Specht în presa vieneză: "Muzica sa este proaspătă și plăcută, viguroasă prin inventivitate melodică naturală și maturitate deplină. În timp ce alții

băjbâie și experimentează, el stă pe tărâmul bogat al muzicii de inspirație folclorică și de fiecare dată își atinge ținta."

DISTRIBUȚIE ORCHESTRĂ

/ 9 & 10 ianuarie 2026

Vioara I

Octavian GORUN
concertmaestru
Steliana BORDEIANU
șefpartidă
Cătălina SAVU
Geo FABIAN
Dan PREDOI
Simona PETRENCU
Gigel MILCU
Ștefana ZAHARIA
Cristina LEOVEANU
Valentin ILIUȚĂ
Cătălin SASU
Dan FLORICĂ

Vioara a-II-a

Roxana ILIUȚĂ
șefpartidă
Cristina PÎRLEA
Iuliana PREDOI
Valeriu EFREM
Alin ROMAN
Adrian BADEA
Darius MELENCOVICI
Iulian STAN
Marian ROMAN

Violă

Titu CURTEANU
solist instrumentist
Elena ORAVEȚ
șefpartidă
Dorina RADOSAVLEVICI
Mariana MORARU
Rebeca TĂNASIE
Ștefania MITRICĂ
Andreea CĂPĂȚÂNĂ
Andreea ODINĂ *
Alesia BRAIŢĂ *
Maria CĂLDĂRARU *

Violoncel

Ionuț VOINEA
solist instrumentist
Rucsandra HALIȚCHI
Raluca PESCLEVEI
Elvis CIUCULESCU
șefpartidă
Marius VASILESCU
Maryia POPOVA

Contrabas

Ion BIROVESCULESCU
solist instrumentist
Ciprian CÎTU
Traian BADEA
Radu RUSOIU

Flaut

Ciprian ION
solist instrumentist
Daria PETRE

Oboi

Liviu FĂRCAȘ
solist instrumentist
Andreea TECUȚĂ
Irina ȚAPEȘ
șefpartidă

Clarinet

Bogdan UȚĂ
solist instrumentist
Eugen DUMINICĂ
solist instrumentist
Nicușor ȘERBAN

Fagot

Mihail TCACI
solist instrumentist
Lacezar PAVLOV

Corn

Roxana BUȘCĂ
Daniel ȚIRLOAICA
Marcu DIACONU
Gilbert NEGOIȚĂ

Trompetă

David COTOI
solist instrumentist
Cătălin CODIȚOIU
Dumitru STĂNESCU

Trombon

Alexandru AOLĂRIȚI
solist instrumentist
Dacian MÂNDRU
șefpartidă
Radu CLIPA

Tubă

George HĂIDĂUȚU
solist instrumentist

Timpani

Sorin SĂCEANU
solist instrumentist

Percuție

Emanoil CHELARU
Florin DAVIȚOIU
Alexandru COADĂ

Harpă

Cristina MUNTEANU

* - Colaboratori

Sponsori

Caiet-program realizat de Radu Jianu

GRAFICĂ: DANIEL ENE

Parteneri media

